

OCVIRKI

Šolsko glasilo Osnovne šole Videm,

Videm 2011/12

Dragi učenci, spoštovani starši!

Znova smo uspešno prikrmarili do konca. Za nami je šolsko leto 2011/12. Zaznamovalo ga je več manjših projektov in priprave na večje projekte. Bili smo uspešni na glasbenem področju, športnem področju, na tekmovanjih iz znanja. Uspešno smo sodelovali z društvi v občini in na občinskih prireditvah. Največ pa mi pomeni to, da smo počasi, a vztrajno napredovali na vzgojnem področju. Prijetno je, ko te učenci prijazno pozdravijo, ko ti pomagajo, ne da jih prosiš za pomoč, ko pospravijo za sabo in pomagajo sošolcem ali drugim učencem pri delu.

Vsi skupaj si zaslužimo počitnice. Naj bodo prijetne in razigrane.

Imejte se lepo in ne pozabite na varnost.

Helena Šegula, ravnateljica

OCVIRKI, šolsko glasilo Osnovne šole Videm

Naslovnica: Marina Kokot, 7. b, *Deček iz džungle*

Prispevke izbrali učitelji OŠ Videm: Lidija Kosar, Manja Vinko, Olga Zelenik, Anica Topolovec, Darja Ostroško, Mirjana Žlahtič, Stanka Vogrinec, Danica Tili, Dragica Majhen, Aleksandra Vidovič, Vesna Voglar, Damjana Hliš, Tanja Potočnik, Ana Koritnik

Fotografije so last OŠ Videm.

Lektoriranje: Ana Koritnik, Tanja Potočnik, Vesna Voglar

Oblikovanje: Ana Koritnik

Videm pri Ptuj, junij 2012

DOGAJALO SE JE

Skozi šolsko leto se je na naši šoli dogajalo marsikaj zanimivega – nekaj od tega smo ulovili tudi za naše Ocvirke ...

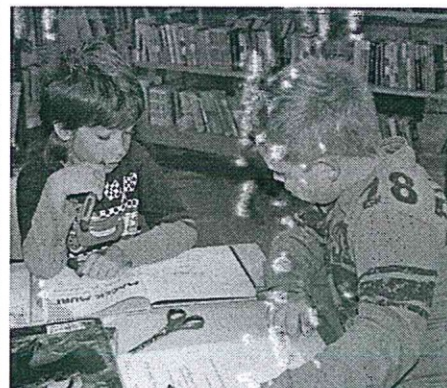

S pravljico *Paglavčki gredo v šolo* so najmlajši spoznali šolsko knjižnico, se seznanili z načinom izposoje in dobili izkaznico. (T. P.)

Prvošolčki v knjižnici

Po pravljici *Povodni mož v knjižnici* so se **učenci drugih razredov** odločili, da bodo tudi oni postali zvesti obiskovalci šolske knjižnice.

Četrtošolci v knjižnici

V mislih s pesnikom in pisateljem Kajetanom Kovičem so učenci brskali po njegovih delih, se ponovno srečali z Mačkom Murijem, spoznali kolofon knjige, v okviru spoznavanja družbe pa se pogovarjali o državnih, svetovnih in verskih praznikih.

Pedenjped se sam oblači

Učenci in učitelji prvega VIO smo v petek, 14. 10. 2011, pripravili predstavitev projekta PEDENJPED SE SAM OBLAČI. Projekt je potekal od začetka šolskega leta. V njem so sodelovale tudi babice nekaterih učencev. Obiskale so nas v razredih in z nami zavezovale čevlje, spletale kitke, zlagale perilo, šivale gumbe. S projektom smo obeležili že tradicionalno medgeneracijsko druženje ob dnevu starejših na Vidmu.

Anica Topolovec

Zabavna šola nogometa

Šolsko prvenstvo v dvoranskem nogometu

Člani planinskega krožka na Donački gori

Očistimo Slovenijo – Nuša Furek, 1. OPB

V akciji zbiranja starega papirja (20. aprila) smo zbrali slabih 21 ton starega papirja. S tem smo pomagali Zemlji, da postaja čistejša, drevesom pa, da bodo še naprej lahko rastla.

Koledovanje

Ob prikazu starega ljudskega običaja, v katerem so sodelovali učenci 1. in 3. razreda, oba šolska pevska zbora, zbor Sv. Viktorina, vokalna skupina Cantilena in citrarka Petra Gabrovec, smo se vrnili v pretekle čase, se veselili bližajočih se praznikov ter doživeli nepozaben večer.

Zasedanje otroškega parlamenta na temo *Junaki našega časa – kdo so in zakaj*

Mentorica Barbara Ambrož: »Naš posebni junak je bil **Dejan Zavec**, ki nas je razveselil s svojim obiskom na zasedanju. S svojimi pripovedmi, dejanji in nasveti nam je lahko vzgled in spodbuda za naprej.«

← Pustna šema: »Poskočni Smrkci OŠ Videm«

Olga Zelenik: »Pri izdelavi kostumov je na pomoč priskočila dobra vila, gospa Anica Kokol. Ker so želeli biti Poskočni Smrkci, jih je učiteljica Mojca naučila plesati. Ko so si namazali obraze, oblekli kostume in nadeli kape, so bili prav **smrkastični.**«

Pevski zbori OŠ Videm pod mentorstvom učiteljice *Sonje Winkler* vsako leto znova navdušujejo – tako je bilo tudi na zaključnem koncertu pevskih zborov.

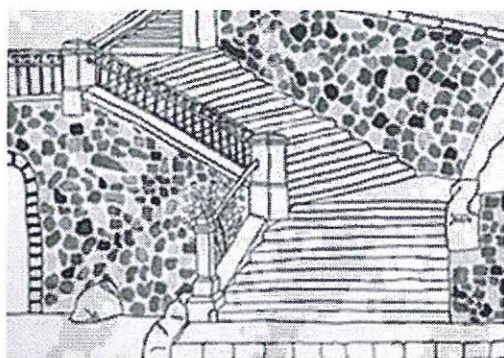
Mala Groharjeva kolonija

V petek, 30. 9. 2011, se je 6 učencev iz OŠ Videm (NINA DREVENŠEK, NINA KMETEC, KAJA KIRBIŠ) ter podružnice Leskovec (URŠKA FRANC, DOMINIK VOGLAR, TILEN ZAVEC) udeležilo likovne kolonije v Škofji Loki, kjer so ustvarjali na prostem. Na mestnem trgu in ulicah je ustvarjalo več kot 100 učencev iz več slovenskih osnovnih šol. Spoprijeli so se z nalogo v 6 urah narisati ali naslikati podobo Škofje Loke, ozkih ulic, zanimivih zgradb, znamenitosti ter skritih koticov starega mesta. Vsak učenec se je lotil dela po svoje. Najprej so izbrali najljubše poglede in začeli s študijsko risbo. Risbo s svinčnikom so kasneje še dodelali in jo prevlekli s flomastri. V izbrane izreze krajine so vnesli mehko prelivanje akvarelnih barv ali s flomastri narisan ornament. Hladne, senčne, skrite ulice, s soncem obsijani mestni trgi ter ustvarjalni zagon mladih umetnikov so zaznamovali našo malo likovno potepanje.

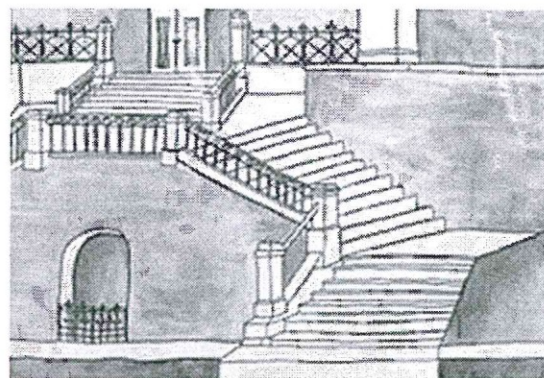

Nina Kmetec, Škofja Loka

Mentorica: Aleksandra Vidovič, prof. likovne umetnosti

Nina Drevenšek, Škofja Loka

Kaja Kirbiš, Škofja Loka

1. Mala likovna kolonija Haloze

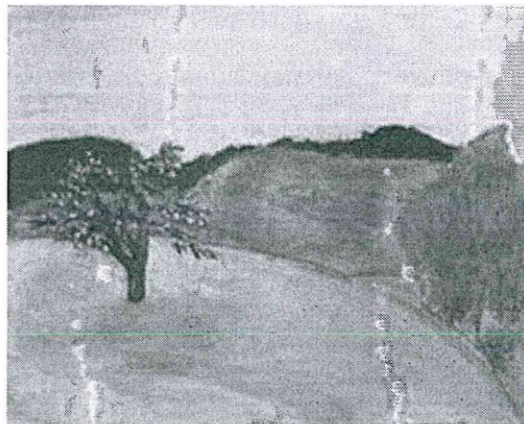
1. MALA LIKOVNA KOLONIJA HALOZE, ki se je odvijala v petek, 20. aprila 2012 na OŠ Videm (in njeni okolici), je bila v sklopu dogodka Velika in mala likovna kolonija na Vidmu, ki ga je pripravila Občina Videm pod mentorskim vodstvom

Kaja Kirbiš, Videm

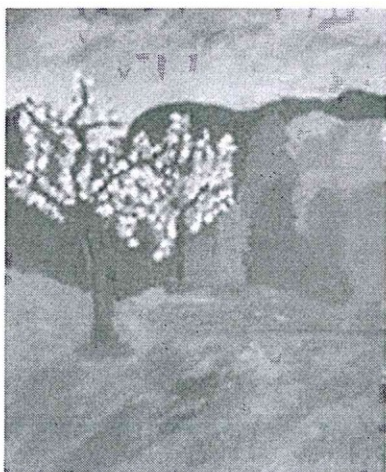
umetnostne zgodovinarke Nine Jeza in predsednika društva »Ustvarjalec«, Branka Gajšta. Mala likovna kolonija je v letošnjem letu gostila 15 učencev predmetne stopnje iz sedmih haloških šol: OŠ VIDEM: Nina Kmetec, Nina Drevenšek, Kaja Kirbiš; OŠ LESKOVEC: Luka Lovenjak, Domen Fridauer, Adrijana Šmigoc; OŠ MAJŠPERK: Lara Grobelšek, Marina Gajšek, Tilen Ahec; OŠ CIRKULANE: Kristijan Šic, Ana Petrovič; OŠ ZAVRČ: Lucija Hameršak; OŠ ŽETALE: Pija Ferk, Andreja Bračević; in OŠ PODLEHNIK: Daša Šeruga.

Učenci so ustvarjali v okolici Poslančeve domačije v Vareji na temo HALOŠKA KRAJINA. Dela so nastala v poljubni likovni tehniki na slikarska platna velikosti 40 x 50 cm. Velika Kolonija je gostila ljubiteljske in lokalne slikarje, ki so se z mladimi ustvarjalci ta dan družili in tako prenašali slikarsko znanje ter izkušnje. Slavnostna otvoritev razstave in podelitev priznanj sta bili na dan prireditve na Vidov dan, 9. junija 2012, v slavnostni dvorani Občine Videm in v prostorih OŠ Videm. Dela pa si je možno ogledati tudi v e-galeriji na spletni strani OŠ Videm – www.solavidem.si in na potujoči razstavi, ki bo v šolskem letu 2012/13 gostovala na vseh sodelujočih šolah.

Nina Kmetec, Videm

Mentorica 1. Male likovne kolonije Haloze: *Aleksandra Vidovič, prof. likovne umetnosti*

Nina Drevenšek, Videm

LIKOVNI NATEČAJ

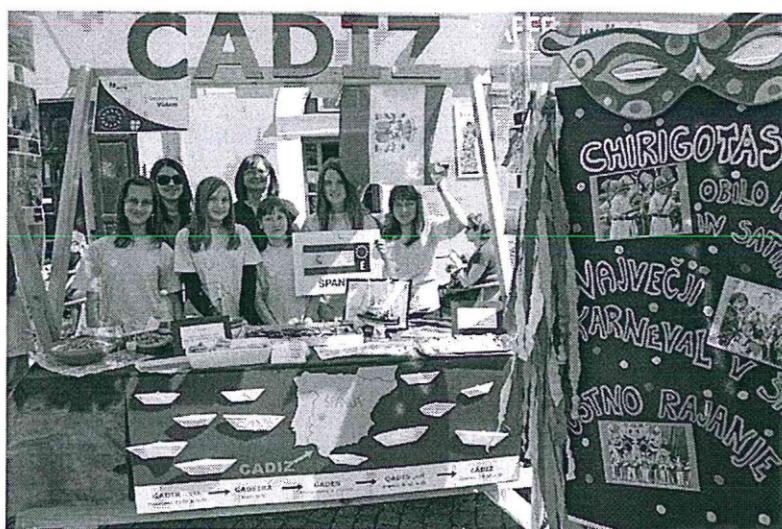
Učenci 7. razreda (LUCIJA VAUPOTIČ, MONIKA TRAFELA, KATJA GORIČAN, TAMARA PLOHL, BENJAMIN SITAR, DAVID TRAFELA, SARA GAJSER, ROK MOHORKO, UROŠ KRAJNC, LUKA DOMINC) so sodelovali s svojimi likovnimi deli na Petrolovem likovnem natečaju »Otroci odraslim« 2012 na temo: USTVARJAJMO SVET NASMEHOV.

Spoznavajmo države EU

Že tretje leto zapored smo sodelovali v turističnem projektu *Spoznavajmo države Evropske unije*, ki ga organizirata pokrajinska turistična zveza in Turistično društvo Ptuj. Letos so osnovne šole nekdanje ptujske občine in ptujske srednje šole na zaključni prireditvi, ki je potekala v soboto, 5. maja 2012, pred Mestno hišo na Ptuj, s stojnicami in kulturnim programom predstavile najstarejša mesta Evropske unije. Pet sedmošolk naše šole – Anja Horvat, Nina Osenjak, Karin Šimenko, Tjaša Turk in Lucija Vaupotič – je skupaj z mentoricama Petro Fošnarič in Stanko Veršič predstavilo najstarejše špansko mesto Cadiz.

»Na stojnici smo predstavile pustni karneval, veliko zanimivih zgradb in običajne jedi. Spoznale smo najstarejša mesta drugih evropskih držav. Na našo stojnico je prišel tudi Lojze Peterle.«

Nina Osenjak, 7. a

»Na naši tržnici smo delile stolpe, ki smo jih naredile iz das mase, predstavljajo pa stolpe, s katerih so trgovci opazovali prihod tržnih ladij; književne kazalke, na katerih so bile slike raznih znamenitosti; zloženke, v katerih ste lahko izvedeli o znamenitostih in zgodovini

Cadiza; najmlajšim obiskovalcem pa smo delile tudi maske, ki smo jih izdelale iz lepenke in das mase in predstavljajo pustni karneval, ki pa je ena največjih znamenitosti Cadiza. Obiskovalci pa so lahko poskusili najboljšo stvar, ki pa jo je pripravila učiteljica Stanka Veršič, to so bile girice in olive, ki so nepogrešljiva hrana v obmorskem mestu. Ta projekt je bil zame in za ostale učenke zelo poučen, saj sedaj podrobneje poznamo še eno najstarejše mesto.«

Karin Šimenko, 7. a

»Ta projekt mi je pomenil novo izkušnjo, ki se ne ponudi vsak dan. Ko nam je učiteljica povedala, da nas vabi k sodelovanju, sem bila navdušena. Veselila sem se priprav in tržnice na Ptuj. S skupnimi močmi smo pripravile nekaj spominkov, kot so maske, stolpi, brošure ter recepti. In naše delo je bilo poplačano z navdušenim obiskom ptujske množice. Počutila sem se odlično, saj je projekt uspel. Le pred nastopom na odru, ko sem nastopila v vlogi Španke, me je zgrabila trema, vendar sem bila deležna veliko pohval, ki so mi dosti pomenile. Imela sem se lepo in tega dne ne bom nikoli pozabila.«

Anja Horvat, 7. a

"Sonce je sijalo in ljudje so se sprehajali med stojnicami. Prišli sta tudi novinarki in nas intervjuvali. Na koncu prireditve smo odšli še v "Evropark" in spustili balone. Imela sem se lepo in spoznala države Evropske unije."

Lucija Vaupotič, 7. a

»Okraševanje stojnice je bilo zabavno, vsaka je imela svoje delo. Okrasile smo jo s slikami Cadiza, spominki in prigrizki. Naučila sem se veliko novega. Na primer, da je v Cadizu nekaj najlepših plaž v Španiji in da se v mesecu februarju tam odvija velik karneval. Imele smo nekaj časa, da smo si ogledale stojnice drugih šol. Vse so bile zelo lepo okrašene. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo na koncu vsi odšli v "Evropark", kjer smo v zrak spustili balone. Bil je čudovit dan in imela sem se zelo lepo.«

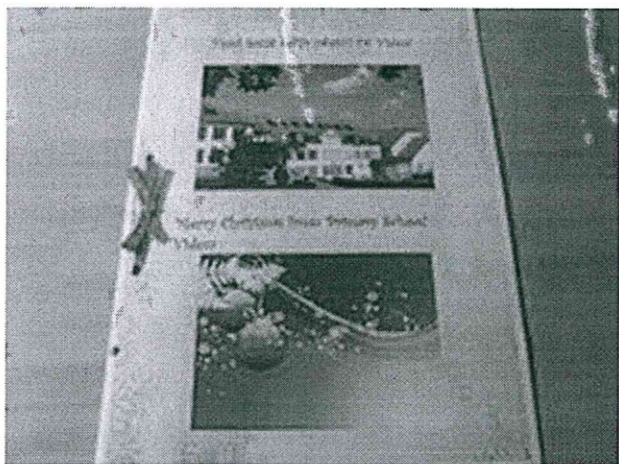
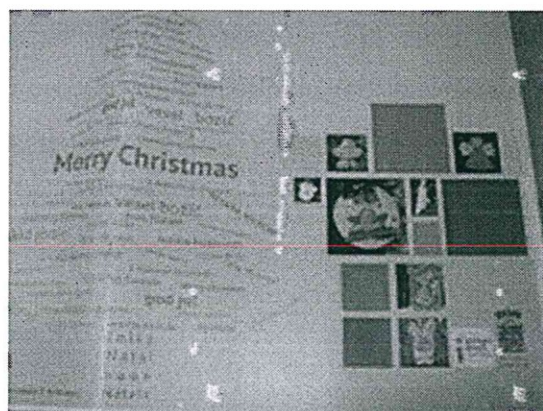
Tjaša Turk, 7. a

Mednarodni projekt European Christmas Tree Decorations Exchange 2011 (Izmenjava božičnih okraskov)

božični okrasek, ki predstavlja neko tipično značilnost za naše področje. Ker je na področju občine Videm tudi vinorodno področje, smo se odločili za upodobitev grozda na našem okrasku. Prav tako smo izdelali brošuro s podatki, kako praznujemo božič pri nas. Oboje smo z lepimi pozdravi poslali na partnerske šole po celi Evropi. Projekt je potekal od septembra do

Že več let poteka v Evropi mednarodni projekt Izmenjava božičnih okraskov pod okriljem organizacije Europe Direct Llangollen iz Velike Britanije. Preko Europe Directa iz Maribora smo se temu projektu letos pridružili tudi na naši šoli. Sodelovalo nas je preko 200 šol, ki smo bile razdeljene v šest skupin. V naši skupini je bilo 34 sodelujočih šol. Naša naloga je bila izdelati

decembra 2011. Kot zaključek projekta smo v šolski avli okrasili božično smreko, ki se je kar šibila od čudovitih okraskov.

Pripravili smo tudi razstavo, kako praznujejo božič v nekaterih evropskih državah, in za konec še radijsko oddajo o tem projektu. Sodelovali so naslednji učenci: Nika Šmigoc, Gaja Šilak, Nika Grgič, Špela Turk, Nina Topolovec in Nina Vaupotič (učenke 8. a) ter Janja Jus in Tomi Merc iz 9. b. Za likovno

stran projekta pa so poskrbeli učenci pri likovnem snovanju z učiteljico Aleksandro Vidovič.

Vodja projekta: *Stanka Veršič*

26. festival Turizmu pomaga lastna glava

Učenke 7. razreda: Tjaša Turk, Nina Duh, Nika Jeza, Nuša Štrafela in Tamara Plohl, so sodelovale pri projektu Turizmu pomaga lastna glava.

V okviru priprave seminarske naloge za ta projekt so se udeležile delavnice peke kruha in delavnice izdelovanja rož iz krep papirja na Petrovi domačiji, se učile folklornega plesa s člani Folklornega društva Pobrežje in se preizkusile v ježi konjev v Tržcu.

Učenke so projektno nalogo, ki so si jo zamislile kot obliko mladinskega turizma, predstavile 10. aprila 2012 na stojnici v Mercator centru Supermesto na Ptuju. Pridružil se nam je tudi harmonikar Blaž Glogovčan.

Učenci so na tem festivalu dosegli srebrno priznanje. Čestitamo!

Mentorici: *Laura Rožman in Tamara Vamberger*

Otroška varnostna olimpijada

V četrtek, 17. 5. 2012, so se učenci četrtega razreda Zavoda OŠ Videm (ekipa iz matične šole in obeh podružnic) udeležili 5. predtekmovanja 7. Otroške varnostne olimpijade, ki se je odvijala v Središču ob Dravi. Tekmovalo je 16 skupin iz treh policijskih postaj (Podlehnik, Gorišnica in Ormož). Predstavili so se tudi slovenska vojska, civilna zaščita, policija in reševalci. Učencem je bilo zelo zanimivo oklepno vozilo, nekateri učenci pa so si zamaskirali obraz, kot vojaki na terenu. Pogledali so si tudi policijsko vozilo, motor in policijske pripomočke. Dobili so tudi promocijski material. Učenci so tekmovali v štirih različnih igrah, ki so bile poučne in hkrati zabavne.

Mentorice: *Barbara Ambrož, Fanika Novak, Ksenija Samojlenko*

Ob zaključku bralne značke

Na naši šoli smo pred dnevi opravili še zadnje dejanje ob letošnjem branju za bralno značko. Pavčkove besede o branju in iskanju novih podvigov spodbujajo učence k branju, tako smo podelili 206 priznanj, 17 devetošolcem pa še nazive zlati bralec, ker so vsa leta osnovnošolskega šolanja pridno brali in dosegali bralno značko.

Zaključno prireditev je popestrila učiteljica naše šole Ana Koritnik, ki se pogumno podaja na pisateljsko pot; napisala je že tri otroške slikanice in eno najstniško povest. (T. P.)

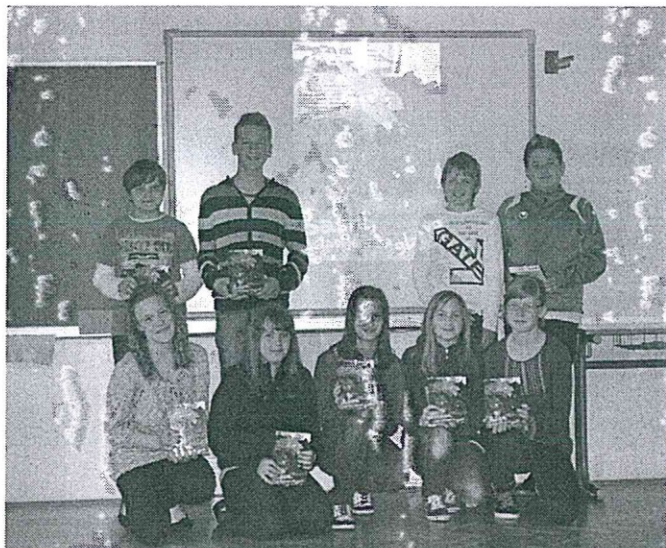
Tekmovanje za angleško bralno značko – BOOKWORMS

Ko že mnogo let pred tem, so tudi v letošnjem šolskem letu učenci pridno brali knjige v angleškem jeziku. Sodelovali so v tekmovanju za angleško bralno značko, ki jo organizirata Center Oxford in založba Oxford University Press. Poleg bralnih užitkov, ki jih nudijo prebrane knjige, so bili učenci še dodatno motivirani. Rešeni vprašalniki z visokim številom doseženih točk učencem omogočajo, da sodelujejo v žrebanju in se potegujejo za knjižne nagrade in seveda najbolj mikavno in želeno nagrado, **brezplačno potovanje v London**.

Lotos je sodelovalo 45 učencev od 4. do 9. razreda – prebrali so 72 knjig.

Mentorica: *Stanka Veršič*

Basni, postavljene na glavo – sedmošolci izdali knjigo

Naši učenci zelo radi literarno ustvarjajo – branje in poslušanje literarnih besedil doživljajo kot nekaj lepega, prijetnega; se poigravajo z ustvarjalnimi besedami, jih spreminjajo, si izmišljajo nove domišljijske svetove, se potepajo med pravljničnimi temami in jih postavljajo na glavo ... In ravno v tem gre iskati razloge za nastanek knjige ***Basni, postavljene na glavo*** – zbirke desetih

besedil, katere avtorji so: **Blaž Glogovčan, Nuša Štrafela, Lucija Vaupotič, Anja Horvat, Nina Osenjak, Jakob Mesarič, Sebastjan Vinko, Luka Dominc in Katja Bedrač.**

Ideja za nastanek knjige se mi je porodila ob branju in popravljanju izvirnih preverjanj pred pisno nalogo in nato same pisne naloge. Vendar je to ostala skrivnost in smo mladim avtorjem predstavili knjigo šele mesec dni po izidu, ob svetovnem dnevu knjige. Ko so ob diaproyekciji zagledali naslovnico svoje knjige, so bili prijetno presenečeni.

31. maja pa so se naši literarni ustvarjalci ponosno s svojo čisto pravo knjigo predstavili v pravljčni sobi Knjižnice Ivana Potrča Ptuj, kjer so bili lepo sprejeti – za njih so se zelo potrudili in tako v mladih ustvarjalcih vzbudili prijetne in nepozabne občutke.

Mladim literarnim ustvarjalcem čestitamo, vsem ostalim pa: »Le po poteh domišljije!«

Mentorica: *Ana Koritnik*

Dan druženja in gibanja vseh generacij

V soboto, 12. maja 2012, je bilo na videmski šoli veselo, saj se je k vsakemu učencu pridružil še kakšen družinski član od najmlajših do najstarejših na »DNEVU DRUŽENJA IN GIBANJA VSEH GENERACIJ.« Z zvoki harmonike nas je pozdravil učenec Marko Kostanjevec. V lahkotnih ritmih so

se s plesom predstavile učenke 4. razreda. Pozdravila nas je tudi gospa ravnateljica Helena Šegula. Preden smo se podali na različne aktivnosti, nas je z aerobno vadbo ogrela učiteljica Mojca. Na kolesarjenje se je podalo veliko kolesarjev, vsi ostali pa so se peš napotili v naše haloške griče. Vsem je uspelo premagati zastavljeno pot. Med malico so nam učenci 6. razreda predstavili svoje plakate, ki so jih izdelali na temo zdrave prehrane. Na stojnicah smo lahko poizkusili dobrote, ki so jih pripravile ženske iz društva kmečkih žena Videm in Pobrežje. Pri medicinskih sestrah, mamah naših otrok, si je bilo možno izmeriti krvni pritisk. Ob podpori družinskih navijačev so se otroci pomerili v različnih zabavnih igrah. Ob koncu je sledila še razglasitev najmlajšega udeleženca, ki je bil star komaj štiri mesece in pol, najstarejšega udeleženca, ki šteje 70 let, in najštevilčnejše družine, ki je pripeljala kar 10 članov. Občina Videm je prispevala zanimive družabne igre, zato je priznanja podelil župan Friderik Bračič. Ob prijetnem vzdušju in lepem vremenu se je naše srečanje uspešno zaključilo.

Za konec samo še povabilo: **Vabljeni na Dan druženja in gibanja vseh generacij 2013!**

Zapisala: Olga Zelenik

Gledališka skupina OŠ Videm

V letošnjem šolskem letu je bil v okviru izbirnih predmetov izbran tudi gledališki klub, znotraj katerega so se učenke pobližje srečale z gledališko igro. Na začetku leta smo obiskali gledališče in si ogledali gledališko predstavo v Mestnem gledališču Ptuj. Skozi šolsko leto smo usvajali različne gledališke veščine: improvizirali na izbrane teme, igrali različne igre vlog, pantomime, recitirali, deklamirali, se učili pravilnega dihanja, izvajali vaje za izreko in govor ...).

Po vsem usvojenem znanju je nastopil čas za našo gledališko predstavo. Začelo se je iskanje besedila. Med več predelanimi besedili smo se odločile izbrati igro z naslovom: *Revolucija v kraljestvu bonbonov*. Najprej smo se lotile dela z besedilom. Razdelile smo vloge, vadile, predelovale, izboljševale in vnašale novosti, ki so igro popestrile in jo naredile zabavnejšo. Potrebni je bilo ogromno vaj tudi izven šolskega urnika, ki so jih dekleta rada obiskovala. Po usvojeni igri (naučenem besedilu) smo izbrale glasbo in nastopile so plesne vaje pod vodstvom Aneje Cafuta. Z glasbenimi in plesnimi vložki smo premore v igri zapolnile in tako igro popestrile. Pomemben del odrske igre sta vsekakor kostumografija in scenografija. Pri kreiranju in izdelavi kostumov nam je pomagala moja mama – Silva Kamenšek. Odrsko sceno pa so pripravili učenci OŠ Videm pod mentorstvom Aleksandre Vidovič. V zaodrju sta nam pomagali še šepetalka Mateja Gabrovec, za glasbo in luči med predstavo pa je poskrbela Biserka Selak.

Vse to je našo igro obogatilo in v gledalcih pustilo nepozabne vtise in občutja. Za vabila na gledališko predstavo je poskrbel Roman Repič, za gledališki list Robi Kamenšek. Končen produkt vsega je bila predstava, s katero smo se predstavili šoli in javnosti, 5. 6. 2012. Prav vsi

sodelujoči so pripomogli, da je igra odlično uspela, na kar smo zelo ponosni.

Mentorica: Mojca Kamenšek

Zaključna prireditev

V ponedeljek, 11. 6. 2012, se je v telovadnici naše šole odvirtela prireditev ob koncu šolskega leta. Na njej smo predstavili potek dogodkov, ki so se zgodili skozi šolsko leto. S pomočjo fotografij smo si priklicali spomine na delo, ki smo ga odlično opravili. Zaigrali so nam naši glasbeniki, učenke plesnega krožka so skočile na motorje, naši mladi pisatelji so predstavili svoj prvenec. Videli in slišali smo o uspehih in delu na naši šoli. Od nas so se poslovili devetošolci, ki so skupaj s svojimi varovanci zapeli pesem o prijateljstvu. Pokazali so nam, da je v teh težkih časih še kako pomembno, da imamo ob sebi nekoga, ki mu je mar za nas. Da se znamo poslušati, razumeti in dobro sodelovati.

Gospa ravnateljica je nagradila zlate bralce.

Prav tako je podelila zlata in srebrna priznanja učencem, ki so jih s svojim trudom in znanjem dosegli na državnih in regijskih tekmovanjih. Ob koncu je

tudi gospod župan izrazil čestitke učencem in delavcem naše šole ter nas vse skupaj povabil na Vidove dni.

Zdaj pa res že skoraj diši po počitnicah in mislim, da smo si jih vsi zaslužili.

Lidija Kosar

TEKMOVANJA

Z vsakim novim šolskim letom se prične delo v najrazličnejših interesnih dejavnostih v sklopu šole in izven nje. Mnoge izmed teh so povezane s tekmovanji, kjer lahko učenci preverijo svoje sposobnosti na različnih področjih.

V letošnjem šolskem letu so se tekmovanja začela že meseca septembra, in sicer z **logiko**. Na šolskem tekmovanju se je pomerilo 46 učencev. Srebrnih in zlatih priznanj tokrat ni bilo, 18 učencev pa je doseglo bronasto priznanje. Že nekaj let učenci spoznavajo **sladkorno bolezen**, ki neusmiljeno posega tudi po najmlajših. Za tekmovanje v znanju o tej bolezni se je letos odločilo 8 učencev. Tri učenke so osvojile bronasto priznanje, Julija Hvalec pa še srebrno. Na šolskem tekmovanju iz znanja **nemškega jezika** sta tekmovali dve učenki in obe dosegli bronasto priznanje, Kaja Kirbiš se je uvrstila še na državno tekmovanje, kjer je osvojila srebrno priznanje.

Iz znanja **materinščine** se je pomerilo 65 učencev od 2. do 9. razreda.

24 učencev je dobilo bronasto priznanje, Julija Hvalec pa se je uvrstila na regijsko tekmovanje.

Tekmovanja iz kemije za **Preglovo priznanje** se je udeležilo 14 učencev. 10 jih je osvojilo bronasto priznanje, na državno se jih je uvrstilo 7. Vsi tekmovalci so pokazali dobro znanje, Simon Murko pa nas je razveselil z zlatim priznanjem. Šolskega tekmovanja iz **matematike** se je udeležilo 156 tekmovalcev od 1. do 9. razreda.

51 učencev je osvojilo bronasto priznanje, srebrno pa Martin Domajnko, Katja Bedrač, Špela Turk, Nina Vaupotič, Simon Murko, Miha Kostanjevec in Tjaša Slatič.

Vesela šola ima na naši šoli kar dolgo tradicijo. Letos se je v znanju pomerilo 37 učencev od 4. do 9. razreda. Na državno tekmovanje se je uvrstilo 8 učencev in vsi so dosegli srebrno priznanje. To so učenci: Renato Horvat, Primož Burg, Milena Fajt, Teja Pečnik, Nejc Šibila, Jerneja Burg, Blaž Lesjak in Simon Murko.

Iz znanja **angleškega jezika** se je na šolskem tekmovanju srečalo 14 osmošolcev in devetošolcev. Bronasto priznanje je doseglo 6 učencev, Eva Milošič, Tomi Merc in Tjaša Slatič pa so še dobitniki srebrnega priznanja. Tjaša Slatič pa se je uvrstila na DRŽAVNO tekmovanje. Po besedah mentorice Stanke Veršič so priznanja toliko bolj zaslužena, ker so učenci morali prebrati knjigo angleške mladinske pisateljice Edith Nesbit, *The Railway Children*, v originalu.

Za **Stefanovo priznanje** tekmujejo iz znanja fizike. Tekmovalo je 41 osmošolcev in devetošolcev. 12 jih je osvojilo bronasto priznanje, Simon Murko in Miha Kostanjevec srebrno, Simon Murko pa še nekaj dni pozneje zlato priznanje.

ROBObum je tekmovanje, ki ga organizira ŠC Ptuj. Regijskega tekmovanja z robosledom (samogradni robot, ki sledi črni črti) so se udeležili 4 učenci in vsi so se uvrstili na državno tekmovanje. To so bili učenci: Simon Murko, Tomaž Trafela, Aleš Rojs in Žan Vidmar. Tomaž in Simon sta se uvrstila na drugo mesto.

Tudi na področju **računalništva** so se naši učenci pomerili. 9 učencev se je udeležilo šolskega tekmovanja iz znanja računalništva – multimedijški EKO plakat. Na državno tekmovanje so se uvrstili Žan Plajnšek, Anej Gabrovec in Nejc Potočnik. Osvojili so srebrno priznanje.

Na literarnem natečaju **Naravne in druge nesreče** smo tudi letos med državnimi nagrajenci. Tamara Plohl je bila nagrajena za spis in se je udeležila državne prireditve na Igu.

Evropa v šoli je literarni natečaj, ki se je za nas uspešno zaključil, saj se je spis naše učenke Nine Kmetec znašel med nagrajenimi v naši regiji in Nina se je udeležila državne proslave v Ljubljani.

Po zapisnikih povzela *Tanja Potočnik*

Projekt "POPESTRIMO ŠOLO 2011/12"

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ŠOLSTVO IN ŠPORT

JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA RAZVOJ KADROV IN ŠTIPENDIJE

Naložba v vašo prihodnost
OPHRANJE DELNO FINANCIRA EVROPSKA UNIJA
EVROPSKI SKLAD ZA RAZVOJ

Uspeli smo pridobiti sredstva Evropskega socialnega sklada in Ministrstva za izobraževanje, znanost, kulturo in šport (MIZKŠ) za projekt "POPESTRIMO ŠOLO 2011/12". Tako so učenci lahko vključeni v različne dejavnosti, ki potekajo izven časa pouka in med počitnicami. Dejavnosti so namenjene k izboljšanju bralne in funkcionalne pismenosti, integraciji ustvarjalnega giba v učno-vzgojne vsebine, športnim, kulturnim, literarnim in drugim aktivnostim.

(A. K.)

RDEČA KAPICA

NEKOČ V DAVNIH ČASIH JE ŽIVELA RDEČA KAPICA. NEKOČ JE MAMA REKLA: »RDEČA KAPICA, NESI TO BABICI!« IN JE ŠLA. NA POTI SI JE REKLA, DA BO NABRALA ROŽE ZA BABICO. SREČALA JE VOLKA IN MU POVEDALA, DA GRE K BABICI. VOLK JE PREHITEL RDEČO KAPICO. POJEDEL JE BABICO, NATO PA ŠE RDEČO KAPICO.

KO JE VOLK ZASPAL, JU JE REŠIL LOVEC.

NUŠA FUREK, 1. B

ČUDEŽNI LEŠNIKI

STARA MAMA JE SEDELA PRED HIŠO. PA JE MIMO PRITEKLA MIŠKA. »POGLEJ, DAM TI LEŠNIK,« JE REKLA MIŠKA IN GA VRGLA STARI MAMI V PREDPASNIK. STARA MAMA JE VZELA ČEVELJ, POTOLKLA LEŠNIK. A GLEJ, V NJEM NI NAŠLA LEŠNIKA. NAŠLA JE PRELEPO PRAVLJICO IN ZDAJ JO VEČER ZA VEČEROM PRIPOVEDUJE VSEM OTROKOM V VASI. MIŠKA ŠE VEDNO TEKA SEM IN TJA IN DOBRIM LJUDEM DELI SVOJE ČUDEŽNE LEŠNIKE.

MIŠA MULEC, 1. B

V okviru OPB so prvošolci risali Franceta Prešerna – otroci so ga imeli radi in klicali za njim »Doktor fig fig«, saj se jim nikoli ni približal s praznimi žepi.

Nuša Furek, 1. OPB

Gregor Goričan, 1. OPB

Demian Rossi, 1. OPB

Hrana potuje po telesu

Jabolko v ustih grizem z zobmi. Pomaga mi tudi jezik. Jabolko potuje najprej po požiralniku in se ustavi v želodcu. Pot nadaljuje po tankem črevesu. Nato še po debelem črevesu skozi danko, kjer ga izločimo v obliki kakeca.

Nik Fideršek, 2. a

Moj dan

Zjutraj sem vstala in sem pojedla čokolado iz koledarja. Gledala sem televizijo. Šla sem v šolo. V šoli smo se učili o letnih časih. Dopoldan smo šli na malico. Imeli smo odmor. Opoldan sem imela v šoli kosilo. Popoldan sem šla domov. Preoblekla sem se in sem šla po igrače. Z njimi sem se igrala. Nato sem šla k računalniku. Zvečer sem šla k sosedi Nuši na obisk. Prej ko sem šla spat, sem si umila zobke.

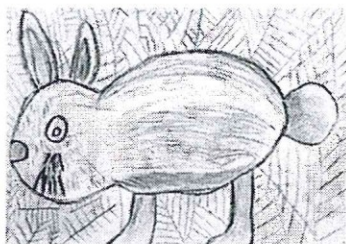
Eva Podgoršek, 2. a

Moj prijatelj

Ela Svenšek, 2. a: »Sara ima svetle lase in modre oči. Ima rdeče ustnice. Ima roza špango. Nosi vijoličasto majico in vijoličaste hlače. Obute ima rozaste copate in vijoličaste nogavice. Rada hodi na gimnastiko. Najrajši je čufte, špinačo in hrenovke. Rada ima živali. Doma ima psička Rikija.«

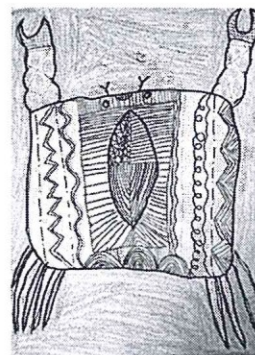
Dijana Gojkovič, 2. a: »Moj sošolec Timi ima oči zelene barve. Nosi črno jopico in sivo trenirko. Ima črne lase. Timi se hrani z jajci in palačinkami. Timi ima doma enega kužka in enega mucka. Rad pije mleko in kakav. Doma ima piščančke.«

Žiga Krušič, 2. a: »Luka se smeji. Ima modre oči. Ima sivo majico. Na njej ima napisano N.V.D. Ima sive hlače. Okoli vratu ima verižico. Rad je perutničke. S Timijem govorita ar, ar. Ima zlate lase. Sva prijatelja. Na glavi ima poškodbo. Ima črne obrvi. Je suh. Na copatih ima napisano Luka.«

Luka Forstnerič, 2. a

Lan Ciglar, 2. a: »Tilen ima modro majico, črne hlače in rjave lase. Sive oči in rad se smeji. Na hlačah ima belo črto. Rad je jajca na oko. Trenira nogomet. Ima modre bele nogavice. Je suh in rad igra

Žiga Krušič, 2. a

P.S.P. Dobil je že nekaj pokalov. Ima črne copate.«

Moj delovni dan

Zjutraj vstanem ob pol sedmih. Z mamico in sestrice damo muci mleko. Potem grem v šolo. Ko pridem domov, grem k stari mami. Tam imam malega pujsa po imenu Nežika. Vsak dan nahranim grlice.

Nejc Božičko, 2. b

Zdravi zobki

Danes je v šolo prišla zobna sestra. Pokazala nam je, kakšni so zdravi in lepi zobje. Zelo sem se prestrašila grdih zob. V tistem trenutku sem se odločila, da si bom redno umivala zobe.

Nika Širovnik, 2. b

Lolo in Bolo

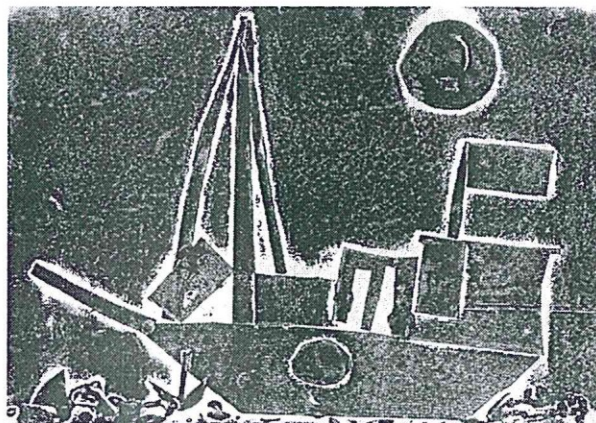
Na planetu Merkur sta živela Lolo in Bolo. Bila sta srečna Merkurčana, dokler ju niso napadli Marsovci. Lolo in Bolo sta zbežala na Zemljo. Med potjo sta si pela merkursko pesem. Pristala sta v Sloveniji. Tam nista mogla dihati, zato sta si nadela maski. Izstopila sta iz vesoljske ladje in se malo sprehodila. Med sprehodom sta videla trgovino Merkur. Ker sta mislila, da je to njun dom, sta vstopila. Tam sta v trenutku zastonj popravila vse pokvarjene stroje.

Ker sta bila vesojčka solidarna, so ju imeli ljudje zelo radi. Tudi vesoljčka sta vzljubila ljudi, zato sta se odločila, da bosta ostala na planetu Zemlja.

Luka Pernek, 3. a

Čudne rime o klobuku

Ta klobuk je hudoben, čarovnici je podoben.
Enkrat je prestrašil čokolado,
takoј zatem je popil sladko limonado.
Rad je torte zelo slastne sorte.
Zdi se mi, da kdaj tudi kakšno muco spodi.
Trenira nogomet, potem poliže sladoled.

Žan Milošič, 3. a

Ime mu je Sliki, piše se Triki.

Igra na kitaro, pospravi se v omaro.

Maja Ferk, 3. a

Super svinčnik

Živela je deklica Maja, ki je imela super svinčnik. Sam je pisal domače naloge. Ampak najprej si moral izgovoriti super čarobno besedo.

Nekega dne, ko je Maja šla v šolo, je izgubila svoj svinčnik. Našla ga je Mila, ki je mislila, da je navaden svinčnik. Nekajkrat ga je uporabila, nato ga je tudi ona izgubila. Spet ga je našla Maja. Izrekla je super čarobno besedo, toda svinčnik se ni ganil. Po dolgem lenarjenju se je namreč odločil, da domačih nalog ne bo več pisal. Od takrat Maja sama piše naloge.

Teja Žumer, 3. a

Obisk z Mavričnega planeta

Bilo je mrzlo in megleno jesensko jutro. Prebudilo me je nežno trkanje na okno moje sobe. Ves zaspan sem stopil k oknu in zagledal mokro, prestrašeno kepico. Vame so gledale velike oči majhnega, okroglega, puhastega bitja. Ne da bi razmišljal, sem odprl okno in ga spustil v sobo. Ko se je posušil in ogrel, je začel prečudovito peti. Po petju se je nežno stisnil k meni in mi povedal, da mu je ime Čebulček in da prihaja z Mavričnega planeta. Pripovedoval mi je o svoji družini, o prijateljih in o njegovem planetu, kjer se imajo vsi zelo radi in veliko pojejo. Tudi midva sva skupaj pela in se igrala. Ko je odhajal, mi je obljubil, da me enkrat odpelje s seboj. Težko ga že čakam.

Tim Ovčar, 4. a

Na obisku

Nekega dne sem šla na obisk k prababici. Že od daleč sem jo videla sedeti na terasi. Stekla sem k njej in jo objela. Ker sem vedela, da se prababica rada spominja svojih otroških dni, sem jo prosila, če mi lahko pripoveduje, kakšno je bilo življenje nekoč. Začela mi je pripovedovati o krompirjevi juhi, ki jo je takrat imela zelo rada, saj drugih dobrot ni poznala. V šoli niso imeli organizirane malice, ampak so jedli tisto, kar so si prinesli od doma. Po navadi je bil to kos kruha, ki si ga je neskončno želela menjati s sošolko. Meso je jedla samo ob nedeljah. Takrat je cela družina šla k maši. Prababica mi je vse to pripovedovala s tresočim glasom in povedala, da je takrat bilo življenje res težko. Sama si takšnega ne znam predstavljati.

Mia Habjanič, 4. a

Poletje

Zlato sonce k nam prihaja,
vroče nam postaja.

Na dopust bomo odšli,
da ohladili bi se mi.

Kopalke bomo nataknil
in v morje skočili
ter se plavati naučili.

Tjaša Kmetec, 4. b

Jaz, moja babica in dedi

Ko iz šole pridem,
se k babici in dedku stisnem.
Ko pa se najem,
se z muco igrat grem.

Babica in dedek
vsak dan veliko dela imata,
ampak za mene
vedno dovolj časa imata.

Ko dedek prosti čas ima,
z mano šah igra.
Ko želim si pa peciva,
z babico ga narediva.

Tadeja Černenšek, 4. b

Naravne nesreče

Vsak dan, ko poslušam poročila,
slišim, da spet se je naravna nesreča zgodila.
Vsak dan nam narava pove,
da z njo igrati se ne sme.
Politiki v parlamentu sedijo,
nam o pomoči govorijo,
a z besedami le malo naredijo.
Dejanja, politiki, le to šteje.
Tudi reke imajo svoje meje,
ki se jih držijo,
dokler oblaki ne pobesnijo.
Viharji, potresi, plazovi, poplave
so zato odgovor narave.
Naše igranje z njo,
kazen doletela nas bo.
Hiše odkrite, pridelek po tleh,
stavbe porušene, svet pa v smeteh.
Zato skupaj stopimo vsi ljudje,
saj za nas in za naše potomce gre.

David Matej Škrila, 4. b

Pridna pesem

Pišem pridno pesem,
tako,
ki ti prah pobriše,
ki sobo ti pospravi,
ki kosilo ti skuha,
ki nalogo ti napiše
in se namesto tebe uči.
Zjutraj ti posteljo pospravi.

Pa še tako,
ki pometa,
kopalnico počisti,
kuhinjo pospravi
in ti sok pripravi.

Maša Geč, 5. a

Smešna pesem

Pišem smešno pesem,
tako,
ki valček pleše,
mamo v disko povabi,
dedka z avtom lovi,
babici kosilo postreže,
k očetu se na kavč uleže.
Ne uporablja ščetke,
umiva se z mrzlo vodo,
gre v cirkus slona gledat,
hodi po svetu kar brez hlač,
nogavice si sezuje,
mačku jih obuje,
ovco brije,
k frizerju gre na ježka se ostrič,
jezik kaže,
posnema vse vraže,
spat gre ob polnoči,
ko pa zaspi,
jo bik v sanjah lovi.

Teja Pečnik, 5. a

Volk in sedem palčkov

(kombinirana pravljica)

Nekoč, davno je že tega, je živela deklica, kateri je babica za šesti rojstni dan podarila rdeče ogrinjalo in ravno zaradi tega ogrinjala so jo vsi klicali Rdeča kapica.

Živela je v gozdu z mamo. Nekega dne ji je mama dala košaro, polno dobrot, in ji rekla, naj jih odnese bolni babici. Rdeča kapica je vzela košaro in se odpravila na pot, mama pa se je kmalu za tem preobrazila v volka in pohitela do babice. Babica se je volka zelo prestrašila. Po glavi ga je polila z vročim čajem, ki si ga je malo prej skuhala.

Rdeča kapica je prvič šla sama do babice in je zgrešila pot. Prišla je pred hiško, v kateri je živel sedem palčkov. Bilo je že pozno popoldne in bila je že zelo utrujena od dolge hoje, zato je pojedla hrano iz krožnikov, ki so lepo zloženi na mizi čakali na palčke. Ko se je najedla, je legla na posteljo. Ker je bila Rdeča kapica prevelika, da bi spala na eni postelji, je skupaj potisnila dve in kmalu zaspala.

Medtem pa se je volk zbudil in ugotovil, da je privezan na deblo drevesa, ki je stalo pred babičino hiško. Bilo je že temno in palčki so se ravno tisti čas vračali mimo drevesa domov v svojo hiško, kjer je spala Rdeča kapica. Zagledali so volka in zasmilil se jim je, zato so ga odvezali. Šli so naprej domov in doma našli spečo Rdečo kapico. Povedala jim je, da se je izgubila in jih prosila, da bi jo odpeljali k babici. Palčki so ji povedali, da so na poti do doma rešili volka, ki je bil privezan za drevo. Rdeča kapica jih je pomirila in jim rekla, da bodo volka že ugnali in mu pokazali, naj jim več ne nagaja. Palčki so si skuhalo večerjo in se po večerji odpravili spat. Naslednji dan so zgodaj vstali in Rdečo kapico odpeljali do babičine hiške. Rdeča kapica je stekla v hiško in tam zagledala prestrašeno babico. Vprašala jo je, kaj se je zgodilo, saj je bila hiša vsa razdejana. Babica ji je povedala, da jo je napadel volk, a ga je polila z vročim čajem, da se je opeknel ter padel v nezavest. Potem je zbrala še toliko moči, da ga je odvela do drevesa pred hišo in ga trdno privezala. Rdeča kapica se je zelo prestrašila, saj je ugotovila, da bi volk lahko babico spet napadel. Babici je povedala, da je spoznala majhne palčke, ki bi ji morda lahko pomagali. Stekla je iz hiške do palčkov, ki so jo čakali. Prosila jih je, če bi bolno babico lahko odnesli v njihovo hiško, saj do tja volk ne pozna poti in tako babice ne bi mogel več napasti. Palčki so se nekaj časa obotavljali, a ko so videli obupan obraz Rdeče kapice, so ji ugodili. Odnegli so babico v njihovo hiško in jo položili na posteljo.

Potem so se odpravili na lov za volkom. Spal je na travniku in globoko smrčal. Zvezali so ga in mu, ko se je zbudil, povedali, da hočejo, da jih pusti pri miru. Volk jim je povedal, da je v resnici mama Rdeče kapice. Rdeča kapica mu tega ni verjela, zato mu je zastavila nekaj vprašanj in ko je volk na njih pravilno odgovoril, je bila prepričana, da je to res njena mama. Volk ji je povedal, da jo lahko reši uroka tako, da mu da v usta posebno zelišče, iz katerega si babica kuha čaj. Rdeča kapica je stekla v babičino hiško po zelišče in ko ga je volk pojedel, je v resnici postal njena mama.

Čez nekaj časa je ozdravela tudi babica in takrat sta se mama in Rdeča kapica preselili k njej. Rdeča kapica je redno obiskovala palčke in skupaj so doživeli še veliko dogodivščin.

Kim Hebar, 6. a

Čudežni napitek

Sestavine:

- pol litra izvirske vode
- 5 volkodlakovih dlak
- 6 krempljev tri minute stare bele miši
- 8 lističev rožmarina
- 1 ml žganja
- 10 Zlatolaskinih las
- pol čilija
- 3 škratove zobe
- malo kraljevih brkov

Nuša Stoklas, 3. a

Izvirsko vodo, kremplje, čili in škratove zobe zmelješ, premešaš in zamrzneš. Zamrznjeno pustiš do prve polne lune. Volkodlakove dlake, rožmarin, žganje in kraljeve brke dobro premešaš ter dodaš Zlatolaskine lase. Vse skupaj naj vre 5 ur. Prvo zmes odmrzneš, jo primešaš k drugi zmesi ter pustiš stati dva meseca. Napitek piješ iz 1 dl velikega železnega kozarca.

Spiti moraš točno 1 dl, ne preveč in ne premalo. Če spiješ preveč napitka, dobiš vijoličast obraz in se že čez dva dni spremeniš v zmaja. Če pa spiješ premalo napitka, dobiš izpuščaje in prebavne motnje.

Napitek uresniči vse, kar si želiš, ko ga piješ. Priporočljiv je za vse osebe.

Jerneja Burg, 6. a

Deček z letečo preprogo

(ljudska pravljica)

Na kraljevem dvoru se je rodil mali princ. Ime mu je bilo Deček.

Ko je bil še čisto majhen, je odšel iz gradu. Zašel je v majhno hišico, kjer je na tleh samevala čudovita preproga. Iz za zidu pa je prišla neka gospa, bila je čarovnica. Mali princ je moral ostati pri čarovnici. Postal je hudoben in preproga, ki je vse to gledala, ga je hotela spremeniti nazaj v prijaznega dečka. Nekega dne, ko je čarovnica spala, se je preproga dvignila v zrak, prijela Dečka za roko in skupaj sta poletela v svet. Minil je teden, minil je mesec, minilo je že

leto, a leteča preproga in Deček sta še vedno potovala po svetu. Deček je bil še vedno hudoben, celo še bolj hudoben kot prej. Preproga je bila žalostna, ker malega princa ni mogla spremeniti.

Nekega dne, ko sta bila v zraku in sta letela med oblaki, je preproga rekla: »Veš, lepše je, če si prijazen.« Deček se je naredil, kot da ničesar ne sliši. Potem pa ga je preproga vrgla dol. Ko je padal, je zavpil: »Oh, preproga, pomagaj mi, prosim!« »To pa je lepo slišati,« je rekla preproga. »Pomagala ti bom le pod pogojem, če boš ostal tako prijazen.«

In res, mali princ je postal tako prijazen, kot je bil nekoč. Skupaj sta začarala čarovnico in jo spremenila v miš, katero je pojedla Dečkova mačka.

Deček in leteča preproga pa sta skupaj potovala do konca svojih ni.

Karin Jurak, 6. b

Obisk iz Moldavije

(pripoved o doživetju)

Moja sestra se je v šoli prijavila na projekt izmenjave dijakov in dobila je obisk iz Moldavije.

V torek, 7. 2. 2012, je prišla k nam Mihaela, stara osemnajst let. Bila je zelo utrujena, saj so se s sošolci pripeljali z avtobusom. Pojavila pa se je še ena težava, saj ni znala govoriti angleško. S sestro sta se zato pogovarjali le preko prevajalnika.

Med pogovorom smo se spoznavali in pokazali smo ji tudi fotografije. Na eni fotografiji smo bili na bowlingu in nad tem se je zelo navdušila, saj še nikoli ni bila tam. Odločili smo se, da gremo naslednji dan na bowling. Z njo smo šli Urška, mami in jaz, zraven pa je šel še bratranec Jernej. Bilo je zelo zabavno. Vodili sva midve z Mihaelo, zmagala pa je ona. Bila je zelo navdušena. Po bowlingu smo se odpeljali še v Maribor v Europark. Tam smo ji kupili majico, ki ji je bila všeč, sama pa si je kupila dva para uhanov. Njena mama na mesec zasluži le 60 €, zato so ji bile cene večine uhanov previsoke. Na poti domov smo šli še v McDonalds, saj smo bili že pošteno lačni.

Naslednji dan se je vrnila iz šole šele ob osemnajstih, zato sta se z Urško pogovarjali pozno v noč. Z Mihaelo sem se pogovarjala tudi jaz. Čeprav je prevajalnik smešno prevajal, sva se razumeli in povedala mi je, da ima sestro, staro enako kot sem jaz.

V nedeljo so nastopali na povorki, v ponedeljek pa sta bili s sestro doma, zato smo imele čas in šle smo v toplice. Kopale smo se v vseh bazenih, veliko pa smo se tudi fotografirale. Midve z Mihaelo sva bili prvič v savni in bilo je super.

Naslednji dan pa je žal že bil dan, ko je morala oditi. Poslovili smo se, z Urško pa sva ji dali za spomin majhno kurentovo kapo.

To je bil res najlepši teden v mojem življenju, saj sem spoznala zelo prijetno in prijazno dekle. Zelo rada bi jo še kdaj videla.

Nina Bratušek, 6. b

Pomlad v gozdu

Bila je pomlad, ko so se začele prebujati cvetlice in ptički žvrgoleti. Pravijo, da je pomlad poseben čas, in tako je bilo tudi v gozdu, ko se je nekega jutra zbudil polžek Pepi, pogledal skozi okno, zazehal in navdušeno rekel: »Pomlad je že potrkala na vrata!«

Medtem se je zbudil tudi medved Miško in dejal: »Pomlad nas vabi!« Odtacal je naokoli in srečal polžka Pepija. Pepi ga je pozdravil in ga nagovoril: »Kako lepo jutro!« Medved Miško pa mu je odvrnil: »Jutro je prelepo in zdaj se je začela pomlad.« Polž Pepi in medved Miško sta se odpravila pozdravit še druge gozdne živali. Srečala sta lisico Liso, ježa Joška, miško Mini in volka Vilija. Kaj hitro jim je na ušesa prišla novica, ki se je širila po gozdu: »Veverica Mica je dobila tri majhne veveričke.« Vsi so jih hoteli videti. Ampak ko so prišli na obisk, so veveričke spale in tako so vsi žalostni odšli domov. Naslednji dan pa jih je veverica Mica podučila, da male veveričke ne znajo govoriti in da bodo velikokrat spale, ko bodo prišli na obisk.

Medved Miško je predlagal, da pripravijo veverici Mici zabavo, da se bo sprostila. Toda iz zabave ni bilo nič, ker je začelo deževati. Tako so minevali dnevi in tedni – veveričke so zrastle v veverice in mama veverica je oznanila, da potrebujejo imena. Izbrala jim jih je sama in tako so dobile imena Din, Don in Dan. Vsem gozdnim živalim, razen čuku Čopiju, so bila všeč. Sledila je zabava, vendar so Din, Don in Dan morale hitro spat – naslednji dan je bila namreč šola. Mama veverica jim je torbe pripravila zjutraj, preden so odšle. V šoli so veverice uganjale prave norčije, doma pa bi pozabile napisati domačo nalogo, če jih mama Mica ne bi opomnila.

Minila so tri veveričja leta – Din, Don in Dan so morale oditi od veveričje mame, a so se vsako pomlad vračale. Neke pomladi pa so dobile sestrici Mišo in Mašo. Ko sta zrasli, sta se potepali skupaj s starejšimi sestrami, a mami so obljubile, da bodo vsako pomlad vsaj en teden ostale pri njej.

Katja Goričan, 7. a

Naravne nesreče v mojem kraju

Nekega dne po urah pouka sva se z očetom odpravila na nočno taborjenje. Zame je to bilo prvič in sem bila polna pričakovanj. Zato sem prav skrbno pomagala očetu v nahrbtnik pakirati stvari, ki so bile potrebne za noč na prostem. Nato pa sem mu pomagala v avto še znositi ostale stvari: šotor, dva stola, odejo, ribiško palico, mrežo in pršilo proti komarjem. Torej vse, kar je potrebno za dobro pustolovščino.

Odpravila sva se na izbrani kraj, od koder sva imela čudovit razgled na kakih 50 hiš, ki so se bahale v popoldanskem soncu in se je njih odsev zgubljal v gladini vode reke Drave.

Ko sva prispela na najin prostor, sva razpakirala stvari in pričela s postavljanjem šotora. Nato pa se usedla vsak na svoj stol in se prepustila razgledu po okolici, ob čemer sva prijetno klepetala.

Vse je bilo lepo in prav, dokler se na večer ni začelo oblačiti – težki oblaki so se zgrinjali in začelo je grmeti in bliskati. Zapihal je veter in s seboj prinesel prve dežne kaplje – hitro sva začela pospravljati in podirati šotor, vendar ga nisva uspela podreti in pospraviti – ulil se je dež, z njim pa se je usula toča. Zavedala sva se nevarnosti nevihte, zato sva se zatekla v zavetje avta. Toda močno sva se prestrašila, ko sva ob trušču opazila, da močan veter podira drevesa. Sploh, ko je eno drevo padlo kakšen meter pred očetovim avtom, veje pa so udarile tudi po avtu, ob čemer se je sesula šipa. Upala sva, da bo nevihta čim prej mimo in da se nama ne bo zgodilo kaj hujšega.

Približno uro je trajalo, da je neurje ponehalo (veter je pojenjal, manj je deževalo), midva pa sva bila poleg prestrašenosti še pošteno mokra. Ni nama preostalo drugega, kot da sva šla iskat pomoč. Zaradi dežja in grmenja, ki še nista ponehala, sva hodila previdno. Oče je želel poklicati gasilce, da nama bi pomagali, a se mu je baterija na mobilnem telefonu izpraznila. Ni nama preostalo drugega, kot da sva nadaljevala pot peš, najin pogled pa je imel kaj uzreti – bilo je veliko podrlih dreves, ki so ležala kar vse povprek. Bilo naju je strah.

Ko sva prišla na cesto, nama je naproti prihajal dedek – vedel je, da greva taborit, in vedel je, kam. Dobro, da sva mu povedala, sicer naju ne bi mogel iti iskat v pravo smer in naju najti. S seboj je prinesel motorno žago, s katero sta potem z očetom nameravala razžagati podrti drevesa, ki so ležala preko ceste, in jih odstraniti. Imela sta smolo, ker je veriga na žagi zaskočila. Kmalu zatem so se mimo pripeljali gasilci – dedek in oče sta jim mahala in kričala, naj ustavijo. Ti so ju slišali in nas opazili – ustavili so in nam pomagali. Meni je eden od gasilcev dal toplo jakno, saj je videl, da sem od mraza in strahu vsa premražena. Nato pa je trajalo nekaj ur, da so razžagali drevesa in jih odstranili s ceste.

Tako sva se z očetom končno lahko odpeljala domov, ne glede na to, da je bila šipa avtomobila strta.

Ob prihodu domov sva se preoblekla in se pogrela ob toplem čaju. Ob tej izkušnji sem spoznala, kako zelo nevarno je lahko v naravi, in ceniti sem začela gasilce, ki v takih in podobnih nesrečah nesebično priskočijo na pomoč, ne glede na to, da dostikrat tvegajo svoje življenje.

Kakor koli že – vse se je srečno končalo, oče je zamenjal šipo, a jaz od tistikrat nisem šla nikoli več taborit.

Tamara Plohl, 7. a

Spis je bil nagrajen na državnem nivoju literarnega razpisa Naravne in druge nesreče (mentorica Ana Koritnik).

Ljubezen

Ko nisi trezen,
te preganja ljubezen,
zato se ti meša
in spomin ti peša.

Pozabiš,
kdaj so živeli Grki,
in se spomniš,
da ti bodo kmalu zrasli brki.

Pozabiš vse znake
in se spomniš na grde spake.
Pozabiš Pitagorov izrek
in svoji ljubezni napišeš ček.

In ko zagledaš ljubezen svojo,
hitro zardiš
in si želiš,
da čim prej domov odhitiš.

Anja Horvat, 7. a

Pomlad

Sonce in veter sneg sta vzela,
je narava vsa ozelenela.
Na travniku so rožice zacvetele,
so ptičice k nam priletele.

Kmet orje in seje,
sonce zemljo ogreje,
dež semena zalije,
glej, kmalu že klije!

Od cveta do cveta
čebelica leta.
Med spet nabira,
je nič ne ovira.

Blaž Glogovčan, 7. b

8. A

Yo, zjutraj sem u šolo šo,
ko sem prišel, sem Roka srečo,
rekel je: »Zapojma v en glas!«
Ko v šolo prišel je prvi klas,
nekaj z Rokom narobe je blo,
da glas je zlufto in nekaj čudnega zapo,
rekel je, da ga hrbet boli in za njim se avto
podí.

V šolo pohitimo, da ne zamudimo,
čeprav jo sovražimo,
a nekak bo že šlo.
Vsi se veselimo, k počitnicam hitimo,
zapojemo na glas: »Ma kje je 8. klas?«

Žan že drvi, a pouk zamudi,
cel razred se smeji, ko vpis dobi.
Nič ni naredil, nič o nič, aaa.
Kaj more, če zvečer trening ima.
Noga ga boli, hrbet ga srbi,
avtobusa ni, ker se v drevo zaleti.

V šolo pohitimo, da ne zamudimo,
čeprav jo sovražimo,
a nekak bo že šlo.
Vsi se veselimo, k počitnicam hitimo,
zapojemo na glas: »Ma kje je 8. klas?«

Haba kot angelček igra,
Kosota spotakne in reče: »Ha ha.«
Učitelj prihiti, Mihata miri,
tako ga fejst boli, kot da noga mu fali.
Jan se jezi, ker Haba penal naredi,
gol takoj dobi, Nejc se veseli.

V šolo pohitimo, da ne zamudimo,
čeprav jo sovražimo,
a nekak bo že šlo.
Vsi se veselimo, k počitnicam hitimo,
zapojemo na glas: »Ma kje je 8. klas?«

Je treba delat – zvonec zazvoni,
rečem: »Deli, ampak meni ni.«
Plajnšek se smeji, ker petko dobi,
Pšeničnik pa jezi, ker Klemna v šolo ni.

V šolo pohitimo, da ne zamudimo,
čeprav jo sovražimo,
a nekak bo že šlo.
Vsi se veselimo, k počitnicam hitimo,
zapojemo na glas: »Ma kje je 8. klas?«

Uroš Krušič, 8. a

Danes dežuje ljubezen

	Kupido	
	spet svoj lok je napel,	Danes dežuje ljubezen
Moj dom	tokrat naravnost v srce	in vrtnic je dovolj.
je še dež zapustil.	je zadel.	Če mi dovoliš, samo nate
Negotovosti	Vrtnica,	bom nor.
vstop je dopustil.	ki nekoč v jutru je	Ljubezen vse leto živi,
Vrtnica,	svetlela,	danes moja boš ti.
ki nekoč jutro je krasila,	počasi je zacvetela.	
počasi je ovenela.		

Nina Topolovec, 8. a

Jaz tebi radost – ti meni modrost

Prababica in jaz

Spominjam se, kako sem s svojo prababico sedela pred staro haloško hišo in poslušala zgodbe iz njene mladosti. Zanimive zgodbice o časih, v katerih je bila moja prababica, Ivana Bedrač, še mlado dekle, so mi bile vedno zelo zanimive. Njihov način življenja nekaj desetletij nazaj je bil bistveno drugačen od današnjega. Po haloških gričih so kraljevale puste, majhne, a ljubezni polne hiške, v katerih so prebivali dobri ljudje, vsako minuto pripravljeni priskočiti na pomoč svojim sosedom. Dela je bilo veliko, le malokdaj so si lahko privoščili počitek in zabavo. Pa vendar so bile njihove veselice najbolj vesele daleč naokrog. Poštenje in delovna navada sta bili najbolj cejeni vrednoti, za lenuhe tisti čas ni bilo prostora. Vsak majhen otrok je z veseljem priskočil staršem na pomoč pri vsakodnevnih opravilih, za katere sami včasih skorajda niso imeli časa. Vsakodnevno življenje in prigode moje babice so bile ravno takšne. Z radostjo sem prisluhnila vsaki njeni pripovedi, ki mi jo je zaupala s solzami v očeh in z nasmehom na ustih.

»Babica, mi lahko poveš, kakšne so bile šole, ko si bila ti še majhna?« sem nekega dne vprašala svojo prababico. Nasmehnila se mi je in se zazrla v daljavo, kot da bi prebujala spomine na tisti čas. »Takrat je bilo čisto drugače kot zdaj,« je s hripavim glasom odgovorila. Sedela je pred hišo v svojem krilu in z ruto na glavi, njen star obraz pa so krasile gube, sivi lasje so ji izpod rute padali na ramena. Sončni žarki so ji osvetljevali obraz, njene majhne oči so se svetile v svetlobi. Pa mi je pripovedovala. Pripovedovala o tedanji šoli, strogih učiteljih in pridnih učencih. Razlagala mi je, da zaradi dela in velike odgovornosti doma večinoma ni imela časa za opravljanje domačih nalog, kaj šele učenje. V tistih časih so si redki lahko

privoščili nadaljnje šolanje, danes pa je to najbolj običajna stvar na svetu. Starši niso imeli denarja, otroci pa so svojo ogromno željo po znanju in uspehu morali pogasiti z ledeno vodo in ostati na deželi, a nikoli niso obupali. Ne, gnalo jih je naprej. Naprej, da bodo starši ponosni na njih, da bodo sami ponosni nase, največ pa to, da bodo sploh lahko preživel. Z občudovanjem sem opazovala prababico. Koliko vsega je morala prestati!? Na njenih izdelanih rokah je še vedno bilo moč opaziti sledi trdega dela. Pripovedovala mi je tudi o tem, kako trdo so morali delati že kot otroci. Punce so mami pomagale pri hišnih opravilih, delu na njivah, v hlevih ... Očetom pa so pri težkih, moških delih pomagali močnejši fantje. Med pripovedovanjem naju je zmotila moja babica, ena izmed njenih desetih otrok. Prijazno naju je povabila h kosilu. Prababici sem ponudila roko, da se je lahko oprla name. Počasi je vstala in sledili sva babici v kuhinjo. »Ne skrbi, ne bom pozabila, kje sva ostali,« mi je zagotovila prababica in mi pomežiknila. Podarila sem ji širok nasmeh in ji pomagala sestiti na stol za pogrnjeno mizo.

Tako so potekali dnevi, ki sem jih preživela s prababico. Ko sem bila še čisto majhna, smo z družino živeli tukaj, pri babici in prababici. Nato smo se odselili in zgradili hišo na točno enakem mestu, kot je nekoč stala prababičina domačija. Še vedno sem rada zahajala k njej v Haloze. Večja sem bila, bolj so me zanimale zgodbe iz njene mladosti. Vedno se mi je zdela tako pametna in pogumna. Ko sem ji to povedala, je le zamahnila z roko in rekla: »Vedela sem dovolj za navadno kmečko dekle, brez poguma pa me danes ne bi bilo tukaj.« Pa mi še ni povedala vsega, ko jo je začela mučiti starost. Približevala se je svojim stotim letom, kazala jih je le okrog sedemdeset. Skoraj vsak dan mi je rekla: »Bodi pridna in ubogaj starše. Jutri me mogoče več ne bo.« Zagotavljala sem ji, da jo bom vsak dan našla na njenem mehkem stolu, kako z nasmehom na ustih čaka name, da mi spet razkrije nekaj svojih spominov. In bila je tam. Vsa vesela, pa kljub letom vsa radostna in polna veselja. Srečna sem bila, da sem jo imela. Zame je bila kot odprta enciklopedija in hkrati kot najzabavnejša knjiga na svetu. Vedno nasmejana, ki ji ni zmanjkalo besed, četudi je govorila o resnih stvareh ali zbijala šale. Takšna je ostala do svojih stotih let, jubileja, ki ga doživi le malokdo. Da bi tudi jaz kaj storila zanjo, sem ji ob tej priložnosti zapela pesem za rojstni dan. Šopek travniških marjetic sem ji potisnila v roke in ji pritisnila poljub na lice. Potočila je solzo, mogoče dve, in se mi zahvalila. Ta dan smo vsi potočili ogromno solz, vsi smo imeli zelo radi našo junakinjo. Osem otrok jo je prišlo pozdravit, dvajset vnukov in nekaj čez trideset pravnukov. Tudi drugi sorodniki so se zbrali ob tej priložnosti in ji iskreno čestitali. Zvečer je prababica veselo prepevala stare ljudske pesmi. Neverjetno se mi je zdelo, kako je močna in vesela. Ob pogledu nanjo sem se nasmehnila in si zaželela, da bi bila vedno z menoj.

Moja želja je počasi začela bledeti. Prababica se je pozneje počutila vedno slabše. Po svojem stodrugem rojstnem dnevu je iz dneva v dan postajala bolj utrujena in slabotna. Nič več nisva sedeli pred hišo in se pogovarjali o njeni mladosti. Ko sem jo prišla obiskat, je ležala v svoji postelji brez rute na glavi in skoraj brez glasu. Vsakič pa jo je zanimalo, kako se imam, kako je v šoli in podobno. Pripovedovati sem začela jaz, včasih je še kaj povedala tudi ona. Vsak dan mi je rekla, naj nič ne skrbim, naj ubogam svoje starše in da je jutri več ne bo. Nisem ji verjela, prepričana sem bila, da jo bom jutri spet našla tam.

Nekega dne pa je imela prav. Kot vsak dan sem veselo prikorakala domov in v kuhinji našla objokano mamo. Ko sem vprašala, kaj je narobe, mi je žalostno odgovorila, da je prababica umrla. Počutila sem se, kot da se je podrl svet. Nisem si predstavljala svojega življenje brez nje, brez njenega domačega glasu, prijaznega nasmeha in vseh njenih modrosti. Stekla sem po stopnicah v svojo sobo in zajokala. Jokala sem tako močno, da sem skoraj porabila vse svoje solze. Prababice ni bilo več. Bila sta le še bolečina in spomin. Spomin, ki ne bo nikoli zbledel. Danes se spominjam njenega zgubanega obraza in rute, ki jo je imela vedno na glavi. Sonce osvetljuje njen obraz, nasmešek ostaja na njenih licih. Njene zgodbe še vedno slišim, kot da bi mi jih znova pripovedovala. Slišim njen glas, ko mi je rekla, da me ima rada. In tudi jaz sem imela rada njo. Imela sem jo najraje na svetu. Novica o njeni smrti mi je presekala srce. Vseeno sem jo morala sprejeti.

Dan pogreba je bil najbolj žalosten dan v mojem življenju. Ko sem opazovala, kako njeno žaro počasi spuščajo v tisto črno luknjo, se mi je trgalo srce. Na vencu sem utrjala bel cvet in ga stisnila k sebi. Takrat sem se spomnila, da je imela rada rože. Solza mi je stekla po licu. Poljubila sem cvet in ga počasi spustila v črno luknjo.

Danes rada obiščem pokopališče, da se po tiho spet pogovarjam z njo. Predstavljam si, da sediva pred domačo hišo in se pogovarjava. Prababica mi spet razlaga o svoji mladosti, jaz pa jo z zanimanjem poslušam in tudi sama kaj pripomnim. Spominjam se je z nasmehom na ustih in solzami v očeh. Vem, da me je imela rada, kot sem jo imela jaz. Prinašala sem ji radost, kajti z mano je bila vedno vesela, polna mladosti in prešernih spominov. Meni je prinesla veliko modrosti. Danes razumem slogan: jaz tebi radost, ti meni modrost. Zelo pomembna je ta vez. Midve s prababico sva živeli v tem sožitju.

Nina Kmetec, 9. r

Spis je bil nagrajen na natečaju Evropa v šoli (Podravska regija) – mentorica Tanja Potočnik.

Čarovnica Emilija in čarobna palica

Nekoč je za sedmimi hribi in šestimi dolinami sredi gozda živela zelo prijazna in radodarna čarovnica Emilija, ki so jo vsi klicali kar čarovnica Ema.

Imela je svojo čarobno palico, s katero je lahko pričarala, kar ji je poželelo srce. Čarovnica Ema je pomagala vsakomur, ki je bil pomoči potreben. Čarala je predvsem za druge, zase le malokrat, kar pa ni bilo po godu njeni čarobni palici. S svojo trmasto pametjo je bila namreč mnenja, da bi si njena gospodarica morala privoščiti več zase in ne tako vsega zastonj razdajati drugim. Tako se je odločila upreti. Čarovnica Ema ji je namreč vedno, preden je začela čarati, povedala, za koga čara, in takrat je palica zmrznila in ni hotela več čarati. Čarovnica je mislila, da ni dovolj zamahnila z njo in je poskusila še enkrat. Čeprav je še tako močno mahala, čarobna palica ni hotela čarati. Takrat je Čarovnica Ema vprašala: »Kaj je narobe čarobna palica, ali si v redu?« Čarobna palica je odgovorila: »Nočem več, da z mano čaraš samo za druge in zase nič ne obdržiš! Če ne boš začela čarati zase, ne bom več čarala!« »Ne bodi tako sebična, tega nihče ne mara! Jaz ne mislim čarati le zase, saj če bom postala tako sebična, kot si ti, ne bom imela več nobenega prijatelja,« je odgovorila čarovnica Ema. »Dam ti še eno priložnost, da si premisliš glede svoje odločitve. Če si premisliš, lahko pozabiva na ta pogovor in živiva naprej, kot sva do zdaj,« je predlagala čarovnica Ema, upajoč, da si bo čarobna palica premislila, saj jo je imela zelo rada. Čarobna palica pa si ni premislila in je ostala tiho, kot da bi bila nema. »Če je to tvoja odločitev, potem si grem v čarovniško trgovino kupit novo čarobno palico,« je rekla čarovnica z žalostnim glasom in odšla. Čarobna palica je mislila, da čarovnica le blefira, da bi si ona premislila, ko pa je čarovnica čez pol ure prišla domov z novo palico v rokah, pa je stara palica obnemela. »Res me je zamenjala,« se je smilila sama sebi in skočila v najtemnejši kot čarovničine koče. Cela dva tedna je opazovala svojo gospodarico, kako čara z novo čarobno palico in kako se ji vse gozdne živali zahvaljujejo za pomoč. Ob tem se je nekaj v stari čarobni palici spremenilo. Uvidela je, da je radodarnost nekaj lepega in nič napačnega. Požrla je svoj ponos in rekla čarovnici Emiliji: »Oprosti, da sem se obnašala tako brezsrčno. Ali bi me lahko vzela nazaj?« Čarovnica je vsa presrečna vzela v roke svojo staro čarobno palico in začela z njo poskakovati po koči in čarati in čarati. Palica je začela tako dobro čarati, da je postala najboljša čarobna palica na svetu.

Tako sta čarobna palica in čarovnica Emilija čarali, pomagali in razveseljevali še naprej. Vse ostale čarovnice, ki pa niso bile tako dobre kot Emilija, pa so vzdihovale: »Oh, če bi le imela čarobno palico, ki bi čarala tako dobro, kot čara Emilijina!« Čarovnica Emilija in čarobna

palica pa sta živeli srečno naprej brez preprirov ali dvomov čarobne palice glede Emilijinega dela.

Eva Milošič, 9. a

Če bi imela čarobno palico ...

Vsaka želja izraža stvar, ki je nekdo nima. Želje so lahko takšne, da so veliko ljudem v korist, lahko pa tudi takšne, ki so nekemu v prid, komu drugemu pa povzročajo škodo.

Že kot majhna sem si želela imeti čarobno palico, ki bi mi lahko izpolnila vse želje. Takrat sem si želela, da bi bila vila ali princeska. Kasneje sem si želela veliko materialnih stvari, kot so nove igrače, nova risanka ... Najstniki si želijo nov telefon, prenosni računalnik, igralno konzolo ... Odrasli, ki radi berejo, si želijo dobro knjigo. Veliko ljudi si želi več sreče v službi, v ljubezni, v financah ... Vsak človek si skoraj zagotovo nekaj želi in ko to dobi, predpostavljam, da se tega razveseli. Torej, če bi jaz imela čarobno palico, bi si skoraj zagotovo zaželela nekaj tudi zame in za svojo družino, ker ljudje nismo popolni in če se nam ponudi čarobna palica, ki bi nam izpolnila želje, jo pograbimo, dokler še lahko. Zraven tega bi si želela še druge stvari, ki bi bile vsem v prid! Želela bi si, da na svetu ne bi bilo več solza in bolečin, da ne bi bilo več vojn, sovraštva, nasilja, drog, bolezni ... Zaželela bi si, da bi na svetu vladali mir, veselje, sreča, da bi vsem dali priložnost, da se prikažejo v najboljši luči, da bi vsi našli ljubezen svojega življenja. Želela bi si, da na svetu ne bi bilo več revščine, da bi vsem sirotam našli topel dom; skratka, da bi bil svet popoln kraj za vse ljudi.

Če bi imela čarobno palico, bi zagotovo vse te stvari storila. Edina težava je, da nimam čarobne palice. Ampak tudi brez čarobne palice lahko nekaj storimo, da bi bil naš svet boljši za vse nas. Le nasmeh ali topla beseda, spodbuda, zaupanje naredijo naš svet lepši, svetlejši kraj. Čeprav nihče ni popoln, se prav vsak lahko potruži, da se bližnji počuti bolje. Res nimam čarobne palice, ampak se bom vsak dan potrudila izboljšati vsaj moj svet in vzdušje okrog mene spremeniti ... na bolje!

Eva Milošič, 9. a

Besedili sta objavljeni v *Veliki skupni knjigi* literarnega natečaja *Z domišljijo na potep* 2011/12.

GLOSA

*Res plesati rada bi znala.
Kaj naj naredim?
Potrebujem to zdravilo,
v življenju me je nekaj naučilo.*

Rada bi se vam zlagala,
da v vrtcu plesati sem znala,
bom raje vam priznala,
kako na državnem sem pristala.
Me hiša Mambo je sprejela
in zasliševati me začela.
Se kamen odvalil mi je iz srca,
ko učiteljica plesa vprašanje mi da:
„Hej, punca mala,
plesati bi rada znala?"

Na treninge redno sem hodila,
da kondicijo sem pridobila,
na vso moč sem se trudila,
in samo sebe prekosila.
Kljub zavzetemu plesanju,
vsakodnevnemu garanju,
prišla sem do spoznanja,

da za prvaka potrebuješ
vse več znanja.

Kaj naj naredim?

Veliko truda sem vložila
in na zaupanju gradila,
da HIP-HOP naziv sem dobila.
Bila sem res vesela,
ko na odru slavo sem žela.
Iz nastopov do nastopov,
od pohvale do pohvale,
ta ples je res mamilo,
čisto me je zasvojilo,
potrebujem to zdravilo.

Še vedno plešem vsak dan,
po devetih letih hip-hopati res znam.
Se v skupini na državnem preizkusila,
za las se nam zmaga je izmuznila.
Po licih tečejo solze,
pač vedno zmagati ne gre.
Sem si v srcu obljubila,
plesa ne bom zapustila,
da slava v glavo ne bi stopila,
v življenju me je nekaj naučila.

Rebeka Ostroško, 9. b

ANEKDOTE IZ ŠOLSKIH KLOPI

V sedmem razredu smo pri pouku slovenščine brali pesem z naslovom Soči in se učili o njenem avtorju Simonu Gregorčiču. Naslednjo uro vpraša učiteljica Žana S., kdo je napisal pesem Soči. Žan izstreli kot iz topa: »Gregor Simončič!« Mi pa v smeh ...

Simon Murko, 9. b

Bilo je pri fiziki in učitelj nas je spraševal za oceno. Na vrsti je bil tudi Žan V., ki pa ni preveč poslušal. Ko ga je učitelj poklical, je presenečeno vprašal: »Kdo? Jaz?« Učitelj pa odgovori: »Ne, tvoja mama!« Smeh ...

Eva Milošič, 9. a

V devetem razredu smo šli na zaključno ekskurzijo v Piran. S fanti smo si privoščili pijačo v gostilni in sošolec si je zaželel deci soka in deci slatine. Natarica očitno še ni slišala za besedo slatina in jo je zanimalo, kaj je to. Sošolec pa ji je pojasnil: »To je voda z mehurčki.«

☺ ☺ ☺

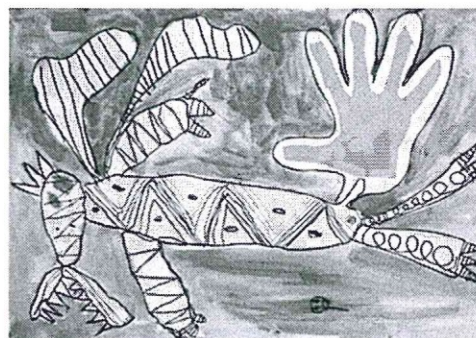
Gregor Emeršič, 9. b

Pri pouku angleščine smo utrjevali snov »used to«, to je ponavljanje nekih dejanj v preteklosti. Na vrsti je bil Aleš, ki je ponosno povedal: »I used to drink a bear.« Hotel pa je reči: »I used to drink a beer.« Vsi smo se zasmeli. (Za tiste, ki trenutno nimate pri roki guglovega prevajalnika: bear = medved; beer = pivo.)

Domen Murko, 9. a

Peter Toplak, 7. a

Nik Fideršek, 2. a

SPOMINI PA BODO OSTALI ...

Spomini so res lepa stvar, če se spominjaš tistih radostnih trenutkov. A če se spominjamo tistih grenkih stvari, so lahko tudi slabi. Danes se bom spominjala tistih lepih trenutkov v osnovni šoli. Najlepši spomini nedvomno prihajajo prav iz osnovne šole. Imaš zelo dobre prijatelje, katerim lahko zaupaš vse, in zaradi njih so ti spomini najboljši. V mislih pa nimam najboljšega dneva, saj je bilo veliko zares dobrih. Izleti, različne prireditve – vse je bilo lepo. Navsezadnje pa je lep spomin tudi na ure pouka in učitelje, ki so nas učili vsa ta leta.

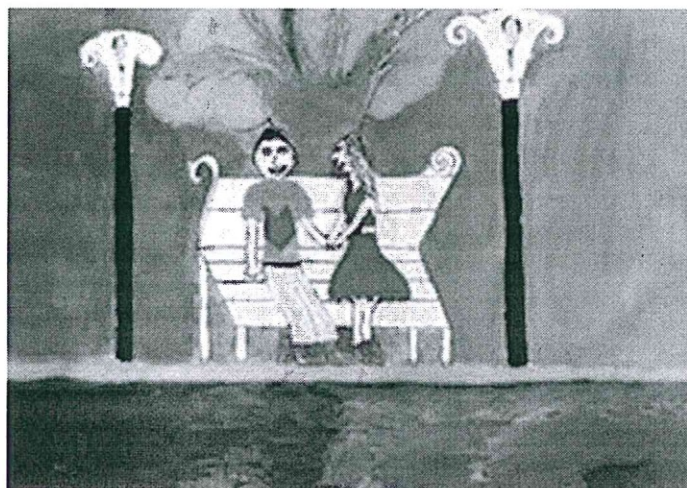
Vsem, ki nas boste nasledili na mestu devetošolcev, svetujem, da uživajte v osnovni šoli, ker ta leta prehitro minejo; da se zabavate s prijatelji in izkoristite vse dni v svoje dobro. Saj nikoli več ne bo tako, kot je bilo v osnovni šoli.

Janja Jus, 9. b

Najbolj mi bodo v spominu ostali dnevi, ko se je naš razred prikazal v najboljši luči – kako smo znali držati skupaj in biti odgovorni. Naš zadnji izlet v Piran je pravi dokaz za to. Zabavali smo se, se smejali, skratka zelo uživali, a vendar smo bili pridni in odgovorni. Učiteljem ni bilo treba nikogar večkrat opominjati. Vsi smo se zabavali skupaj, saj smo vedeli, da je to naš zadnji skupni izlet.

Sicer pa smo vsa ta leta držali skupaj, kajti konec koncev je naš moto VSI ZA ENEGA IN EDEN ZA VSE! To svetujem tudi vam, učenci nižjih razredov, držite skupaj kot razred in drug pri drugem iščite le dobre lastnosti, ne pa napak. Le tako boste ustvarili lepe skupne spomine.

Eva Milošič, 9. a

Karin Šimenko, 7. a